

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXI. Prosequitur eandem materiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

xit : Confertur tibi denuò magnum donum sapientiæ, & cognitionis divinæ. Eo ipso momento fui correpta illo suavissimo fomno spiritali, de quo sum toties locuta, ubi anima quievit, & cum magna pace ac serenitate est fruita ineffabilibus bo-

nis : postea verò me sibi DEVS univit altissimâ unione, in qua aliquamdiu permansi, donec mihi reddita me reperi in meo cubiculo. Benedictus sit hic magnus DEVS. Amen.

••••• (H) •••••

CAPUT XXXI.

Prosequitur eandem materiam.

Eriâ quintâ, decimâ quintâ die Maij, & in Octava Ascensionis, dum gravissimè affligerer doloribus pectoris & stomachi, venerunt ad me iidem isti Domini Angeli, dixeruntque mihi cum suavi quodam imperio : Soror, veni nobiscum ; & statim me, quin id possem evitare, duxerunt ad cœlestem Jerosolymam, ac præsentaverunt Divinæ Majestati, quæ ipsis dixit, ut me circumducerent per eam beatam patriam, quò modicum illius aspectu exhilararer, ac refocillarer. Itâ factum est. Duxerunt me per plateas, & fora pulcherrima cœlestis civitatis, ubi quid videatur gloriæ & pulchritudinis prorsus diversæ ab omni eo, quod potest concipere imaginatio, impossibile est recensere. Postquam autem in id fuisset impensum nonnihil temporis, rursus me deduxerunt ad meum angulum.

Ibi captâ modicâ quiete, audivi hos meos Dominos Angelos dicentes : Divinus Sponsus venit ; quo audito elevavi oculos animæ, & vidi (prout id tunc præsentatur) in cœlo Dominatorem Dei Spiritum sese movere, & cœlos, ob reverentiam illius immensæ Majestatis concuti, tantumque in tota ea aula fieri motum, & quasi strepitum, significativum adorationis & venerationis, ut non suppetant verba, quibus id declaretur. Eo ipso tempore conspexi pulcherrimum ex cœlo descendentem, atque me versùs motu lento & gravissimo venientem Solem, quem comitabatur innumerabilis exercitus gloriosorum spirituum, quorum multi infer-

viebant illi Divino Soli, quasi vice umbellæ, alij loco throni, & alijungebantur quodammodo munere stipatorum ac assecularum hujus Domini, omnesque summa cū reverentia protestabantur, se ipsius esse servos. Illuminata cœlitus bene intellexi, hunc Dominum non esse Sacratissimam Personam Spiritus Sancti ; non agnovi tamen tum, quænam alia Persona esse posset. Idem Divinus Soli mihi appropinquavit, atque evibrando lucidissimum & acutissimum radium, tantâ vi corripuit meum pectus & cor, ut ipsa quoque natura sustinuerit dolorem. Prædicunt deinde alij quatuor radij, qui perstrinxerunt meos pedes & manus, ubi gero sacra stigmata, eundem mihi imprimentes dolorem & cruciatum, quo prius radius affecerat cor, itâ ut retinerem in omnibus ijs partibus quandam veluti dolorificam palpitationem, quæ aliquamdiu duravit. Tunc denique cognovi esse secundam Personam Beatissimæ Trinitatis, quæ mihi specialiter hanc præstiterat gratiam, & in ea figura Solis sese occultando comparebat. Cùm eadem verò majestatem & comitatu, ac descendat, rediit ad cœlum.

Remansi sola, semper tamen in illa mea solita præsentia Dei, & sic orando me ad ipsum converti, dixique illi : Quid est hoc mi Deus ? Profectò gratiæ, quas mihi prestas, sunt adeò frequentes, ut dolere possit, an tu illarum sis author. Respondit mihi tum Dominus quàm benignissimè : Dic Anima, quis propter omnes homines in virgineis MARIÆ visceribus homo factus est. Filius Dei, Domine, etc.

Bene est, subjunxit Divina Majestas; & quis, cum tantus esset ipsius amor, est natus in paupere præsepio, quis fugit in Ægyptum, totamque vitam egit in summa rerum necessitatum penuria? Respondi etiam celeriter: Filius Dei, mi Domine. Hunc in modum me interrogabat, percurrando omnia vitæ ac mortis ipsius mysteria, & ego eodem tenore respondebam. Post hoc Divina Majestas conclusit dicendo: Cum igitur Dei Filius tantum egerit, passusque fuerit pro hominibus, & si necesse fuisset, idem pro singulis egisset ac passus fuisset, quid est mirum, ab eodem ob animam, quam singularissimè amat, eas præitari gratias, quas experitis? Hoc tibi do signum, me esse, à quo hæc in te peraguntur mirabilia, quod nunquam sis caritura meo sancto timore. His dictis Dominus conticuit.

Audivi deinde in celo alium, similem præcedenti, motum, cum eo strepitu & concussione omnium columnarum illius cælestis civitatis, atque, prout apparebat, totius mundi, quo significabatur majestas & magnitudo Dei descendens, & vidi Sacratissimam Personam Spiritus Sancti, uti mei Domini Angeli initio hujus visionis dixerant, venientem ad meum cubiculum, cum comitatu infinitæ multitudinis cælestium Angelorum. Non exhibuit se mihi tum summus iste Dominus spectandum in ulla specie corporea, per visionem imaginariam, sed in visione intellectuali. Ingressus est autem meum cubiculum, me plurimum erubescens & metuente, atque alludens ad id, quod paulò antè in me fuerat operatus Filius Dei, dixit mihi: Nunc bene es disposita pro eo, quod in te operabor. Conspexi statim duos tantum digitos divinæ manûs, qui me modo spiritualissimo ac decentissimo, qualis est Dei, vestiebant & adornabant, pretiosis ac mysticis ornamentis, de quibus in alijs chartis loquor, atque hac ratione exornatam me Divina Majestas secum univit ac duxit ad cælestem Jerosolimam, ubi in eo Divino Esse quievi, & frui sum bonis, quæ nec potest, neque scit lingua humana explicare. Reversa deinde ad me ex hoc

Vita Mar. de Escob. Pars II.

raptu, me reperi in meo loco. Deus sit benedictus. Amen.

Dum Venerabilis Marina loquitur de gratijs, quas ex liberalissima DEI manu suscepit mense Septembri, ejusdem anni sexcentissimi vigesimi quinti, refert novum gradum contemplationis, sibi à DEO communicatum, qualem nunquam, per tot intima cum DEO familiaritatis annos, fuerat experta. Est valde notabile, quod in ea charta his verbis describitur.

Per hos dies multæ occurrerunt occupationes, ex conversatione cum proximis, quæ me, etiamsi omnia, de quibus agitur, concernant honorem Dei, sive jam sint temporalia, sive spiritualia, nihilominus aliquantum impediunt in meis exercitijs, & affectus animæ interim velut coercentur: cessante autem occupatione profiliunt cum impetu, majorique vi prorumpunt, ut præ eorum vehementia mihi videar disrumpenda. Dum itaque sic essem comparata, Dominus mihi dixit: Anima, es fatigata propter violentiam tuorum affectuum, provenientium ex agnitione tuæ vilitatis, & ardenti desiderio assequendi majus meæ voluntatis beneplacitum. Veni modicum mecum, & quiesces. Derepentè me Dominus secum duxit in arcta unione, & videbar mihi velut federe ad pedes Domini in oratione quieta, ac somno spirituali, capite acclinato ad sacrum ipsius genu, cognoscendo in hoc modo contemplationis multa de Divina Essentia, & Divinis attributis, quiescentibus, & quasi sopitis omnibus sensibus externis, atque suspensis in profundo silentio omnibus inquietudinibus imaginationis, ocellis animæ portis, prohibito in eam ingressu omnibus hujus vitæ mortalis rebus, ut hunc in modum nunquam aliàs plura possint videri.

Ità me magno affluentem solatio Deus elevavit ad alium altiore gradum contemplationis, cujus mihi modus fuit visus mirabilis, eò quòd illum nunquam fuerim experta. Res ità se habet. Sicut hîc, dum quispiam quietè dormit, (svavia interdum habet somnia, in quibus se videre existimat sibi jucunda; ità prorsus (quantum uti possit

X x 2

possumus exemplo) mea anima sopita in prædicta quiete, alium inivit modum cognitionum, acsi revera somniaret. Somniabam autem, me esse mortuam, & animam separatam à corpore jam frui Deo in beatitudine, réque ipsâ mihi videbar in ista contemplatione oblectari bonis æternis, sicut illis oblectantur Beati, & mea anima erat plena, satur, atque contenta Deo. Itâ sui diu constituta, verum optimo tempore evigilavi ex his, ut sic dicamus, somnijs, & deprehendi me in eo primo gradu contemplationis, in quo inchoaveram orationem: erat autem, nostro more loquendi, somnus spiritualis, & quies in Deo, quin tamen somniarem de sublimiore quopiam bono. Tum svavibus animæ affectibus incitata dixi Divinæ Majestati: Ah mi Domine, & mi Deus! Cæcus somniabat, se videre, & somniabat, id quod optabat. Bene nunc agnosco, me adhuc degere in vita mortali: quòd essem mortua, & beata te fruerer, fuerunt somnia. Nequaquam, Soror, dixit Dominus: omnia certo modo fuerunt vera. Ausculta: si quæpiam Princeps in remotis degens terris, jamque per Procuratores magno Regi desponsata, dum proficiscitur ad capiendam possessionem suæ coronæ, somniaret, se jam in regio sedere throno, & sui palatij frui splendoribus, possidendo gloriam & opulentiam sui statûs, nonne diceretur, istud somnium non fuisse omnino sterile; neque gaudium, quod dormiendo perceperat, extitisse prorsus irritum & inane? siquidem revera intra paucos dies esset repertura, quidquid somniaverat, eoque fruitura. Idem verò tibi suo modo evenit in his, quæ tu sic vocas, somnijs, cum fuerint veritates. Ostensa tibi fuit gloria cælestis non inaniter, sed ut illâ exhilarareris, eamque experireris, quam es quantocyus possessura, dum non quasi sopita, & abalienata à sensibus, sed vigil in lumine immortalis ingredieris, ad potiendum regno, quod tibi præparavi. Summo mihi hæc Domini verba fuerunt solatio, & quando sum ad me plenè reversa, deprehendi me in meo angulo. Benedictus sit millies tam benignus Deus, Amen.

Sequenti capite de novo attingitur hic modus contemplationis. In alio ejusdem anni scripto, ubi, etsi non notaverimus diem, colligere est, rem gestam esse paulo post præcedentem visionem, sic ait.

In eo statu, in quo Deus meam animam conservat, prout aliàs dixi, ingens est ipsius aviditas ac desiderium, magis magisque cognoscendi hujus summi Boni, quod est Deus, ut ipsam tantò amplius possit amare. Licet namque anima hoc Bonum contempletur, quantumcumque tamen illud agnoscat & amet, temper intelligit, infinita sibi deesse cognoscenda, & amanda in suo Domino. Idcirco crescit intimum desiderium progrediendi ulterius, quantòque plura ipsi ex eo Divino esse manifestantur, tantò magis augetur ejusdem fames, ut plura cognoscat. Ex verò mirum est, animam in hac tam ardentium desideriorum constitutam ustrina, ut ipsi videatur consumi, dum illa nequit cohibere, aut adimplere, nihilominus aliunde re ipsa esse, nescio quomodo, ita in voluntatem & beneplacitum sui Domini resignatam, ut, acsi nihil aliud desideraret, nihil velit amplius, quam id quod à Deo fuerit constitutum.

Cùm idem Dominus sit adeò benignus, ac tantopere vices illorum doleat, qui ipsius tantummodo causâ affliguntur, ut me consolaretur, multis me & varijs modis docuit, impossibile esse, spectatâ hujus mortalis vitæ capacitate, ut pauper anima perfectam assequatur suorum desideriorum impletionem. Quadam magis vice, inter alias, id ipsum ab eo sui sic colata. Vidi Jesum Christum Dominum nostrum in specie sublimissimi Angelum, quem, per lumen mihi ab ipso communicatum, non aliter agnovi, quam quòd dicit Angelus magni consilij, & dixit mihi: Veni mecum Anima, volo tibi ostendere quiddam mirabile. Reluctata sum quantum potui, donec tandem eò redigeretur, ubi anima ultra nequit resistere. Dedit me Ipsius Majestas per vias inusitatas, & montium clivos, ac deinde per valles, & cadentibus interea ex cælo tam copiosè ac densis folijs rosarum, quam cadere so-

lent flocci nivium. Multa ex illis cadebant super me, à quibus contegebar in facie, & alibi, ut mea anima magnam inde perciperet suavitatem & consolationem. Ambulavimus, donec perveniremus ad litus vasti maris, cujus aquas aspiciebam, non extendendo visum ulterius, quàm ad spatium, quod solet occupare magnus fluvius. Apparebant mihi aquæ tanquam inauratæ, sed ita ut transformarentur in varios colores, similes his, quibus collucet iris. Dominus autem mihi significabat, illud immensum mare esse symbolum Divinæ Essentiæ, atque varijs coloribus representari Divina attributa. Tum ille sublimissimus Angelus videns me esse ita constitutam, & quòd non attollerem oculos, neque exporrigerem visum, ultra illud breve spatium, de quo dixi, me iussit oculos elevare, totumque mare perlustrare. Aspexi, & vidi obiter mare quaquaversus extensum, adeò per infinita spatia diffusum, ut mihi videretur interminatum. Miranti mihi tam singulare spectaculum, dixit ille magnus Angelus: Visne transire istud mare: audeſne illud transfinare? Nequaquã, Domine, respondi. Age, subjunxit ipse, & ingredere has aquas. Non, non, dicebam, quia ibi submergerer, ac suffocarer; & sine mora me ad ipsum converti, atque interrogavi: Audeſne verò tu Sanctissime Angele, illas omnes pertransire? Respondit mihi eo modo, quem nescirem explicare, ita nihilominus, ut clarè intelligerem, mihi id ab illo partim affirmari, partim negari; unde ipsi statim dixi: Itaque, Domine, si tu non audeſ, quã ratione vis, ut audeam ego?

Interim vidi decidentem ex cælo infinitam copiam earum rosarum, quæ per viam pluerant; dum autem caderent super illud mare, acsi essent ineffabili modo præditæ intellectu, adorabant ipsum & venerabantur. Tum intellexi, sublimissimum illum Angelum, à quo fueram ducta, esse Christum Dominum, qui ut est Deus poterat immensum mare Divinitatis omnimodè pertransire, non verò æquè ut est homo. Intellexi præterea, illis roſis significari Angelos Dei, ipsum adorantes,

qui nos in montibus ac vallibus, representantibus varietatem viarum, & eventuum hujus mortalis vitæ adjuvant, confortant, & solantur, tanquam ministri hujus magni Dei, quem animæ possunt quasi ex litore magis minùsve contemplari, prout illas Divina Misericordia disposuerit: ingredi verò in ejusdem profunditatem, eamque penitus pertransire est impossibile. Redivi ad me ditata, & recreata tam divinâ instructione, reperique me in meo angulo. Benedicita sit Divina Majestas. Amen.

In prima parte hujus historiae habetur alia visio, in qua Venerabilis Marina indicat, à Christo Domino, in quantum est homo, licet omnia cognoscat, quæ Deus cognoscit, non tamen cognosci adæquatè, aut eadem perfectione, quod ipsum hoc loco dicit. Non poterat Christus Dominus, quæ homo est, mare Divinitatis totaliter pertransire: quamvis enim illud aliquatenus totum pertransit, non eâ tamen perfectione & comprehensione totali, quæ id potest ut Deus. In alia charta recenset, quod illi agenti cum Deo evenit anno sexcentesimo vicesimo sexto, in Augusto, atque describit sequentibus verbis.

Multum fui fatigata conversando cum proximis, quibuscum multa, ex beneplacito Dei, & jussu mei Confessarij his diebus contuli, pro quarundam spiritualium ac temporalium necessitatum remedio. Et quia desiderabam, quanquam cum magna resignatione, ut sola cum Deo agerem, dicebam illi: Ah mi Domine, utinam me duceres ad quampiam solitudinem, ubi absq; strepitu creaturarum sola te possem alloqui! Eodem momento conspexi Divinam Majestatem, quæ mihi dixit. Fiat licet, Anima, promisi namque me ducturum animas mei cupidas ad solitudinem, ubi secretò, & sine tumultu mecum loqui possint. Vidi subito multos Angelos Dei, qui in immensa altitudine ædificabant incredibili celeritate tabernaculû, quo absoluto illud eadem velocitate aptaverunt & adornaverunt, ut esset quàm elegantissimè concinnatum, atque non aliter resplenderet, quàm si ex cælesti igne esset constructum. Intrâ idem erat positus magnificentissimus thronus, in quo se

collocavit Majestas Domini Dei nostri, qui me vocavit, & ad se pertraxit, inclusitq; in suum sacrum pectus, ubi mea anima innatabat Deo, secretissimâ perfruens pace, & ineffabili gaudio. Dum autem huic (vavissimâ quieti divini otij indulgerem, quod quidem nequit explicari, dixit mihi Dominus: Anima, hæc est solitudo, ad quam potes ascendere, & quâ frui poteris, ubi, & quodocunque volueris. quibus verbis dictis fuit illud mysterium finitum.

Aliâ die, quæ fuit trigesima Augusti, alloquens in oratione Deum, dicebam illi: Mi Deus, & mi Domine, en adest pauper mendica, infirma, & vulnerata; atq; alia hujusmodi verba, quibus Ipsius Majestati representabam omnes meas miseras, & quid de me sentirem. Deinde me converti ad meos Sanctos Angelos, dixique ipsis: Mei Domini, dicite id Deo, quia hoc ipsû scietis melius exponere. Bene loqueris, responderunt illi, bene potes in tuo proposito progredi. Tum vidi Christum Dominum nostrum, qui mihi peramanter dixit: Quid habes Anima? quid tibi est? Cui ego: Tu mi Domine es omnipotens, poterisque me à meis infirmitatibus liberare. Adfuit Ejusdem Majestas in vestitu, quem gerere solebat, dum viveret in mundo, tametsi is totus esset splendidus atque gloriosus, & dixit mihi: Sum Deus omnipotens, & tuus Dominus, tuus Magister, tuus Medicus, & dico tibi, te non laborare morbo, à quo cureris, sed indigere, ut confirmeris in sanitate; & constituens me subito in conspectu Sanctissimæ Trinitatis, atque coram eo divino throno, bene mihi precatus est, dicendo: In nomine Patris, & Filij, & Spiritûs Sancti, te confirmo in sanitate & vita. Observavi specialiter illud dictum: & in vita; videturque me illa benedictio totam penetravisse, & confortavisse animam cum omnibus ipsius potentij, quin etiam corpus videtur novum sensisse vigorem.

Interea mihi in mentem venit, respondendum mihi esse dubio, quod mihi à quodam Religioso fuerat propositum, concernens directionem animæ, cujus illi

cura incumberebat; unâque mihi occurrit responsum, quod ipsi deberem dare. Illa cogitatio me afflixit, & conabar eam excutere. Advertēbam autem etiam, à summo illo Domino, præbitis indicij attentionis, observari has meas sollicitudines. Tum ego ipsi non sine verecundia dixi: Pudet me, mi Domine, quod, cum coram te versor, de alijs rebus cogitem, quàm de eo solùm, quod mihi à te dicitur. Non agis hæc in re malè, respondit Dominus: quin imò istæ cogitationes mihi magnopere placent. Sicut enim aliqua magistra gaudet, dum videt puellam, suam à principis discipulam, usque adeo proficillè in arte præstanter tractandæ acus, ut jam aliam possit magistratam agere; ita ego rector, quando video in tuis cogitationibus hanc doctrinam, quam es traditura illi, qui te interrogavit, eò quòd ego te eam docuerim, ipsamque à me didicisti. Benedictus sit hic Dominus. Amen.

Concludamus præsens caput aliâ oratione, quam hæc mirabilis Virgo habuit sextâ Maji, anno sexcentesimo vigesimo octavo, ubi clarè cognoscitur benignitas amantissimorum viscerum magni Dei nostri & Domini, qui se communicat puris animabus. Referi illam, ut sequitur.

Orabam eliciendo vehementes affectus, ortos ex notitia mei, & à me agnita veritate meæ vilitatis; accedebant deinde gloria conformitatis cum divina voluntate, & celeris ad perfectionem progressus, modo ordinario, qui communiter usurpatur ab alijs animabus. Conspexi statim Jesum Christum Dominum nostrum, qui mihi dixit: Quid habes, Anima, quid vis? Mi Domine, respondi, nihil præter te. Quod quidem non vis aliud, (subjuxit Dominus, veni ad me, & quiesce. Idem Dominus tulit in suis manibus meam animam (quam videbam in specie splendidissimæ luminis spiritualis) ad caelestem Jerusalem: præsentavit me suo Patri æterni, quem prostrata adoravi, ac deinde lætissimè. Christus Dominus, amabilissimus Servator, me posuit in brachijs lætissimi Patris, qui me sibi univit, & elevari ad immensam altitudinem sui Esse, etc.

fui proflus perdita, & quasi submersa in pelago tam sublimis cognitionis. Paulò post ad me rediui, & agnoscens acceptam gratiam dixi illum sacrum versum: *Magnificat anima mea Dominum, & exultavit spiritus meus in Deo salutari suo.* Christus Dominus noster me denuò reposuit in brachijs sui æterni Patris, qui me quàm benignissimè suscipiens mihi dixit: O Anima, quantum me exhilaravisti cantico, quod dixisti! & conversus ad suum Sanctissimum Filium: Accipe, aiebat, mi Fili, hanc animam, & gere ipsius curam, protege eam, donec illam in æternæ constituas vitæ securitate. **JESUS CHRISTUS** Dominus noster, quæ homo, se prostravit, adorando suum Patrem æternum, atque libentissimè accepit in adjunctum sibi præceptum; suscepit me in suas ulnas, & collocavit ad suam manum dextram, dicendo mihi: *Sede à dextris meis.*

Mox fui à quibusdam Sanctis Angelis pretiosissimo exornata torque, & alijs cimelijs, quemadmodum à Deo iussi fuerant; imposuerunt capiti meo coronam, & in unam manum sceptrum, in alteram autem auream clavim. Eram velut attonita, dum tantas res considerarem, ac dicebam Divinæ Majestati: Mi Domine, quale est hoc mylterium? Scito Anima, respondit Dominus, omnes cœli incolæ esse Reges, deberique ipsis sceptrum & coronam, ut tanquam tales inserviant Regi Regum. Ista ergo regia insignia, quibus te nunc vides ornatum, denotant, te capere possessionem regni, quo in æternum suo tempore fruereis. Et ista clavim, mi Domine, replicui ego, ad quid prodegit? Bene est Anima, dixit Dominus, scies id postea. Tunc ter fui depressa, & quasi immersa in solum illius cœli, totidemque vicibus elevata sursum; & Dominus mihi dixit: Age Anima, jam est tempus, ut revertaris ad tuum angellum. Hoc mandatum audivi dolens, ac invita, nec me potui continere, quin Ejus Majestati dicerem: Ah mi Domine, noli me amplius sursum ducere, iterumque deducere ad meum angulum! quando tandem tecum in perpetuum manebo? Bene id fiet, Anima, dixit Dominus, tuo tempore, nunc vade in pa-

ce. Nonne verò, mi Domine, aiebam ego, mihi aliquid donas? Quid tibi à me vis fieri, respondit Ipsius Majestas, quid à me petis? Mi Domine, dicebam, multa à te peto, quæ non facis. Quomodo id dicis, Anima? reposuit Dominus; concedet tibi omnia quæ petis à me. Audi: nunquid non, dum aliquid à me petis, semper unà desideras, ut faciam, quod sit conforme meæ sanctissimæ voluntati, cedatque ad majorem meam gloriam? Quando itaque non facio quod petis, ideo fit, quia non conducit ad meum honorem; atque dum non exaudio tuam petitionem, nihil fit, quod non sit proflus conforme tuo potiori desiderio. Postea mihi Dominus explicuit significationem clavim, quòd nempe esset donum, ut possem ascendere ad arcana, & sublimitatem cognitionis Dei, quando docunquæ vellem: siquidem sinè ista clavim, quæ est divina concessio, nemo potest eò descendere. Ità valedixi Domino, & inveni me in meo angulo.

Restituta meis sensibus adverti eandem clavim in mea manu, & dixi meis Dominis Angelis: Cui usui mihi erit hæc clavim, mei Domini? quis mihi illam servabit? Illi me diutissimè sunt intuiti, & inceperunt præclarâ melodiâ canere Laudes DEI, gratias ipsi agendo, pro eo quod est in semetipso, & pro præstitis mihi beneficijs. Sanctus autem meus Angelus Cultos mihi deinde dixit: Applica tibi istam clavim, hic enim potest asservari. Applicui illam mihi, & sensi, ab ea intimè penetrari meam animam. Benedictus sit hic magnus Dominus, propter tam mira opera. Amen.

Quòd Ven: Marina dicat, datam sibi fuisse à Deo facultatem, ascendendi ad cognitionem Dei, quotiescumq; vell. intelligendum est instar aliorum donorum, & promissionum universalium, quæ à Deo fieri solent hujusmodi animabus, ut nempe posset, quando docunq; vellet, ascendere ad has altissimas notitias, nunquam autem volebat, nisi ad id à Divina Majestate, efficaciter vocaretur. Et quia tam frequenter, quàm vidimus, à Deo vocabatur ad communicationem hujus luminis, dici optime potest, quòd habuerit clavim sacrâ istius conclavis, ad ingrediendum pro suo libitu.